

Ny ståthållare för ?USAs kolonialministerium?

Ny ståthållare för ?USAs kolonialministerium?

Som svar på Kubas uteslutning ur OAS (De Amerikanska Staternas Organisation) kallade Fidel Castro den 4 februari 1962, inför ett torg fyllt av en och en halv miljon kubaner, organisationen för USA:s ?kolonialministerium?. I texten till den andra deklARATIONEN från Havanna stod det: ?OAS har avslöjats för vad den är: ett ministerium för jänkarnas kolonier, en militär allians, en förtryckarapparat mot de latinamerikanska folkens befrielseörelse?.

USAs marionett. OEA är den spanska förkortningen. OAS den engelska.

Måndagen den 10 mars 2025 kommer en ny generalsekreterare för OAS att väljas för att ersätta Luis Almagro. Den enda kandidaten till posten är Albert Ramdin, sedan 2020 utrikesminister i Surinam, som redan har varit vice generalsekreterare för organisationen mellan 2005 och 2015.

Frågan som många ställer sig, efter det årtionde som den tidigare uruguayanske utrikesministern Almagro ledde organisationen, är om något kommer att förändras i organisationens väsen i och med att generalsekreteraren byts ut.

Ramdins val är i princip säkert, sedan Paraguays nuvarande utrikesminister Rubén Ramírez Lezcano dragit tillbaka sin kandidatur, eftersom han företräder hårda högerståndpunkter, särskilt när det gäller Venezuela, Kuba och Nicaragua. Surinamesen har de uttryckliga rösterna från 22 medlemsländer, vilket garanterar att han väljs till posten för vilken det krävs en enkel majoritet av 18 röster.

OAS nye generalsekreterare Albert Ramdin. Foto: Creative Commons

Ansökan har godkänts av samtliga 14 CARICOM-medlemmar, och i en nyligen avgiven stödförklaring anslöt sig Brasilien, Bolivia, Chile, Uruguay och Colombia. Regeringarna i Dominikanska republiken, Costa Rica och Ecuador har också senare förklarat att de ansluter sig. USA och Kanada har ännu inte meddelat hur de kommer att rösta.

Det är värt att notera att listan över de förmodade 34 medlemsländerna är vilseledande - för att inte säga falsk - eftersom, utöver Nicaraguas utträde ur organisationen i april 2022, Venezuela, som genomförde sitt suveräna utträde 2019, och Kuba, som trots en öppning 2009 på villkor att landet återtas? inte deltar i organisationen, räknas som medlemmar.

De tio år som Luis Almagro ledde organisationen präglades av en uppenbart aggressiv hållning gentemot regeringarna i Venezuela, Nicaragua och Kuba. Almagro nominerades till posten av Uruguays regering och valdes i mars 2015 med nästan enhälliga röster från 33 medlemsländer, med undantag för Guyanas nedlagda röst, ett stöd som skulle reduceras till 23 röster vid hans omval 2020.

Under detta årtionde anslöt sig Almagro oreserverat till USA:s ståndpunkter och intog en aggressiv hållning mot regionens vänsterregeringar. Den bolivarianska revolutionen var hans favoritmål och han legitimerade till och med möjligheten till en väpnad intervention mot landet, vilket åtminstone i teorin stred mot organisationens principer. Detta ställningstagande ledde till att uruguayanen utslöts ur det uruguayanska vänsterpartiet Frente Amplio 2018.

OAS ingripande i det bolivianska valet 2019 före statskuppen var också centralt, då organisationen i sin rapport ifrågasatte ?resultatens integritet?. Almagro krävde sedan öppet att valet skulle ogiltigförklaras och att nyval skulle utlysas.

När det gäller Ecuador och dess politiska högervändning drar Adoración Guamán och Carola Íñiguez i en artikel slutsatsen att ?Almagro tar sig rätten att företräda organisationen, oberoende av dess organ och överskridande gränserna för dess funktioner och befogenheter, och i detta syfte har han till och med gått så långt att han utövat påtryckningar på organen i det interamerikanska systemet för mänskliga rättigheter i syfte att skydda Ecuadors regeringar, både under Lenin Morenos och Guillermo Lassos mandatperioder?.

I en annan artikel i boken ?The OAS in Almagro's time? påpekar Tamara Lajtman och Aníbal García Fernández den ?obestridda selektiviteten i fördömandet av brott mot de mänskliga rättigheterna och i tillämpningen av den interamerikanska demokratiska stadgan i vissa länder, i samband med ett medvetet stöd till vissa regeringar?. Hänvisningen är särskilt riktad mot institutionens anklagelse mot Venezuela och Kuba som påstådda anstiftare av ett ?destabiliseringsmönster?, i hetluften av de intensiva sociala protester som utlöstes 2019 och 2020 i Colombia, Ecuador och Chile.

Kommer något att förändras? För att besvara denna fråga krävs en hög grad av skepticism. OAS, som grundades i Bogotá 1948 på uppmaning av USA, utformades som en del av USA:s avsikt att begränsa spridningen av kommunism och egalitära idéer på kontinenten. Samtidigt har organisationen sedan dess bidragit till att institutionalisera Monroedoktrinen i regionen - som kallas ?hemisfären? i organisationens och utrikesdepartementets jargong - i ett försök att befästa USAs unika inflytande och själv ta på sig rollen som den förmodade garanten för demokrati, mänskliga rättigheter och, naturligtvis, den högsta försvararen av ekonomisk

liberalism och privat egendom.

Enligt den argentinska statsvetaren Silvina Romano, samordnare av den ovannämnda boken, har OAS sedan starten inte gjort någon hemlighet av sin tendens att anpassa sig till de säkerhetspolitiska och ekonomisk-politiska premisser som postulerats av USA?. Förändringen av generalsekretariatet innebar således aldrig en strukturell ändring av detta strategiska mål, eftersom de elva tjänstemän som innehade posten troget representerade sin roll som förvaltare av denna modell av asymmetriska diplomatiska relationer. Grundläggande för detta har varit det faktum att OAS finansiering i stor utsträckning beror på den kvot som USA bidrar med, för närvarande mycket nära 50 procent.

Under det första decenniet av det nya århundradet, när de nyliberala systemen imploderade och vänster- eller center-vänsterregeringar växte fram i Latinamerika, tvingades OAS att återupprätta profilen för en generalsekreterare som antogs vara mer öppen för dialog och mer presentabel för vänstern, och valde tjänstemän som Miguel Insulza, från Chiles socialistparti, eller Luis Almagro, som hade varit utrikesminister under José "Pepe" Mujica.

Denna taktik visade sig dock snart i huvudsak vara ett PR-trick och lyckades inte förhindra uppbyggnaden av suveräna integrationsorgan som UNASUR och senare Gemenskapen för Latinamerikas och Västindiens stater (CELAC). I synnerhet den senare, där varken USA eller Kanada deltar, innebar en allvarlig utmaning för OAS:s anspråk på att vara det styrande organet för regional diplomati. Under denna period visade OAS:s åsikter, uppfattningar och politik om demokrati och mänskliga rättigheter på dess förfall och dess avståndstagande från den plurinationalitet som verkligen finns i regionen och dess önskan om definitiv frigörelse.

Mot bakgrund av att organisationen förlorat sin trovärdighet vad gäller neutralitet och tillförlitlighet, vilket ytterligare accentuerats av Almagros administration, innebär valet av Albert Ramdin i princip ett förnyat försök till en "ansiktslyftning".

När det gäller själva administrationen tyder den US-amerikanska regeringens geostrategiska avsikter, med tanke på den relativa förlusten av globalt inflytande för den en gång unipolära makten i den globala sfären, tydligt på en ny anpassning till omständigheterna kring Monroedoktrinen som fyller tvåhundra år.

I det här fallet kommer mottot "Amerika för amerikanerna" att omtolkas som ett fördömande av Kinas redan intensiva ekonomiska och tekniska införande och förbindelser med Ryssland i Latinamerika och Västindien, och utöver det kommer han att försöka minska det kontinentala deltagandet i Belt and Road-projektet, införlivandet av BRICS och framför allt att undvika att överge dollarn som standardvaluta för handelsutbyte.

Man kan dock förvänta sig att den nye generalsekreteraren kommer att försöka vara mer nyanserad, t.ex. att skapa en viss dialog inom regionen, och framför allt förlita sig på sina goda relationer med de engelsktalande länderna i Västindien och på det stöd som flygeln av icke-revolutionära center-vänsterregeringar har fått. Det är också troligt att det under denna period kommer att göras ett nytt försök att "återlansera" OAS:s inflytande med en generalsekreterarprofil som en förmodad motvikt till den nuvarande amerikanska presidenten Donald Trumps aggressiva attityd, i vad som i ett filmmanus skulle kunna beskrivas som "den gode polisen och den onde polisen". En film som redan har setts många gånger och som, utöver sin ordspråkliga tendens till hopp och en viss positiv naivitet, borde vara en orsak till inledande misstro bland folken i Latinamerika och Karibien. Åtminstone tills händelserna talar för sig själva.

Javier Tolcachier, Rebellion 250310 (ZT)

¿Cambia algo en el «ministerio de las colonias»?

<https://rebellion.org/nuevo-secretario-general-en-la-oea-cambia-algo-en-el-ministerio-de-las-colonias/>

USAs utrikesminister Marco Rubio om den nye chefen för OAS:

Vi är fast beslutna att stärka allianserna med demokratiska partner för att möta gemensamma regionala utmaningar, särskilt illegal migration, gränsöverskridande brottslighet och de korrupta auktoritära regimerna i Kuba, Venezuela och Nicaragua. Dessa hot äventyrar både våra nationella säkerhetsintressen och den ekonomiska stabiliteten. Jag vill berömma den avgående generalsekreteraren Luis Almagro för hans orubbliga ledarskap och försvar av demokratin. Under hela sin ämbetsperiod var han en stark röst i kampen mot inflytandet från odemokratiska regimer i Venezuela, Nicaragua och Kuba. OAS måste stå fast vid sitt åtagande att främja fria och rättvisa val och värna om de grundläggande friheterna i enlighet med sin grundstadga och den interamerikanska demokratiska stadgan.

Ur uttalande från USAs UD

Jordbruksstöd till Kuba!

Svensk-Kubanska Föreningen driver projekt för jordbruksstöd till Kuba!

Det sker i samarbete med vår tyska systerorganisation Cuba Si.

Bidrag skickas till Swish 123 182 37 72 eller pg 235715-0 Märk med ?Cuba Si?.

